



Ivan Rajović

KAKOFONIJA UBOGIH DUHOVNIH BOGALJA

Nije poznato ko je, kada i zašto izmislio govor. Bilo je to dosta davno, toliko davno da nikakvih pisanih tragova nema, a govorno predanje, putujući sa kolena na koleno u potpunosti je izbledelo i izgubilo prvobitnu poruku, ukoliko je ona, kao takva, postojala. Ali, pošto ljudi nikada ništa nisu radili bez veze, odnosno bez nekog ličnog interesa, sa sigurnošću se može zaključiti da je i izmišljanje govora u sebi krilo neku paklenu nameru. Međutim, koliko god se ova ljudska zabava nametala po prirodi nemuštoj životinjskoj pojavi u obličju dvonošca, u jednom trenutku se pokazala sasvim upotrebljivom pa su je, voljno ili ne, skoro svi prihvatili, pogotovu u onim periodima evolucije kada nije bilo nekih drugih sredstava za komunikaciju. Ali, kako je vreme odmicalo pokazalo se da ta komunikacija uglavnom služi za, kao što sam već rekao, paklene namere dovođenja bližnjih u podanički položaj. Govorom su ovladali svi, ili bar misle da jesu, ali je komunikacija među ljudima i dalje ostala na nivou intuitivnog, gestikulacije, boje glasa, govora očiju i drugih pratećih pojava. Ili, kao bi to rekli stručnjaci, do smisla onoga što nam neko govori uglavnom dolazimo, ako uopšte dolazimo, na taj način što brzo prelazimo preko onoga što čujemo. Ukoliko ozbiljnije počnemo da se bavimo suštinom zvučnog oglašavanja sagovornika shvatićemo, sa zaprepašćenjem, da u zdravom prdežu ima mnogo više smisla, a samim tim i logike.

Ako odemo malo dalje, shvatićemo da uglavnom ni nama samima nije jasno šta smo hteli da kažemo, a šta smo zapravo rekli, a o tome šta je naš sagovornik iz toga mogao da izvuče kao poruku ostaje nam samo da nagađamo. Po pravilu, ono što smo hteli da kažemo, nikad nije ono što je naš sagovornik prihvatio kao $2+2=4$, a što se više trudimo da mu nešto objasnimo to on postaje sumnjičaviji i skloniji otporu da prihvati ono što čuje.

Kasnije, izučavanjem ovog civilizacijskog dostignuća, došlo se do spoznaje da žene, recimo, u toku dana moraju iz sebe da izbace određenu količinu nečega što bi se, uz mnogo tolerancije, moglo nazvati rečima.

Takođe je otkrivena i bolest, koje nije bilo pre pojave govora, a koja se zove *logoreja*. U najkraćem, radi se o potrebi bolesnika da neprekidno *kenja* kao foka, mada nikada nije naučno dokazano da foke to baš u toj meri upražnjavaju. E sad, nagore u svemu tome jeste baš to što, kako bi rekao nobelovac Josif Brodski, a što je valjda svima poznato, sve ono pametno što bi jedan govornik, ma kako intelektualno bio potkovan, mogao da kaže može da stane na poledinu jedne poštanske marke. Ako ovome dodamo ono čuveno Sokratovo “Znam da ništa ne znam” logično se postavlja pitanje : Šta to, koji krasni, jedna prosečna, ili čak ispod toga, ljudska kreatura može da žvalavi po ceo dan?

Uglavnom, kako je vreme prolazilo ljudi su postajali svesni da za sve ono što je lepo, korisno, humano i na svaki drugi način pozitivno, reči uopšte nisu potrebne. U ljubavi , recimo, reči gotovo po pravilu mogu samo da zajebu stvar, a šta je korisnije od ljubavi, i šta je iskrenije od nje? Naravno, govorim o vremenu dok je još ljubavi bilo. Prema tome dolazimo do jasnog zaključka da reči, bolje rečeno govor, uglavnom postoji zbog toga da bi se manipulisalo masama u političke, religiozne i druge nečasne svrhe. Jezik se koristi za zavođenje lakovernih od strane onih koji su uspeali da shvate njegovu magični moć i negovo ubojito dejstvo. U oku sagovornika čovek može videti iskrenu i beskrajnu mržnju od koje mu se iskreno mrzne fekalni tovar u debelom crevu. Ali šta reći za sintagme, koje se nazivaju psovka, u stilu: jebem ti familiju, jebem ti seme, jebem ti plemem, jebem ti sto majki, jebem ti mrtve zube, pa do.....ali ne bih dalje o tome...Čista patologija koja samo rečima može da se iskaže. Toliko o moći govora. Ali tranzicija ne bi bila to što jeste da i ova disciplina, za koju sam, nadam se, uspeo da

dokažem da je u velikoj meri izlišna, nije dostigla najviši nivo svoje trovačke suštine, a kojom su, na opštu žalost, ovladali najgori.

Pošto ste već u sveopštem besmislu locirani kao tranzicioni gubitnik, sve ono što bi moglo da vas zanima jeste najava izlaska iz jebene tranzicije i uspostavljanje kakvog-takvog normalnog života, bar po merilima većine. Ali ono što čujete sve je drugo samo ne to. Tranzicionim gubitnicima se do besvesti serviraju takve baljezgarije koje ne samo da vređaju intelekt, koji je veoma sporna kategorija, već vređaju i onaj zametak ludila koji, verovatno, svako negde u sebi nosi. Takav spoj govornika i slušalaca sa tim kontingentima sranja koje se među njima valja kao sakupljena izlučevina ljudske vrste, slika je koja nikada pre, a ni posle, nije viđena. Tako govor u tranziciji dobija jednu potpuno novu dimenziju koja ne samo da je lišena svakog smisla, već sadistički napada umrtvljena čula tranzicionih gubitnika dobujući po njihovim lobanjama, odjekujući u njihovim grudnim koševima i nagrizaajući im ušne školjke sa sve Eustrahijevim trubama poput termita. Govor u tranziciji, kakav god bio i bilo kojim povodom da se upražnjava, nalik je otrovnom živinom isparenju koje dodatno truje već dovoljno otrovane umove tranzicionih bezumnika vraćajući ih polako i sigurno na ono mesto sa kojeg su milionima godina unazad krenuli u avanturu dostizanja bogolikih kreacija. I umesto da svi čute, pošto je govor u tranziciji nešto najbesmislenije i najnehumanije što se može zamisliti, svi osećaju potrebu da govore. I čik da nađete nekog ko će uspeti da u tome što kaže, makar minimalno dotakne suštinu stvari. Takvih nema, pa se onda stiče utisak da je to što se tranzicijom zove kazna koja se na pravom mestu i u pravo vreme događa onima koji ništa bolje nisu ni zaslužili. Kakofonija ubogih duhovnih bogalja muzika je koja se diže iz tranzicionog ludila, do neba, verovatno. I, kao što rekoh na početku, tek tu dolazimo do suštine govora, do njegove nemoći da iskaže do koje je mere čovek u stanju da zlo priušti bližnjem kao kaznu i kao opijum za svoje monstrozne nagone. I zato je najbolje ćutati, ćutati i gledati kako u sopstvenim očima ne biste izgubili poslednji atom samopoštovanja, poslednju kopču sa stvarnošću koja je jedina potencijalna mogućnost da se nekada možete vratiti među one koji se ljudima još i mogu zvati.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

NEKOPIRATI